

SANKTUARIUM

INFORMATOR SANKTUARIUM MATKI BOŻEJ POCIESZENIA W SULEJÓWKU

<http://www.parafiasulejowek.pl>

Matka Boża Pocieszenia z Sulejówka
(obraz koronowany 31 maja 1998 r.)

*„Ty, dziecię zwać się
będziesz prorokiem
Najwyższego, gdyż
pójdiesz przed
Panem przygotować
Mu drogę.”*

Na początek...

Dziś Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela

Imię Jan jest pochodzenia hebrajskiego i oznacza tyle, co "Bóg jest łaskawy". Jan Chrzciciel urodził się w Judei, według tradycji w Ain Karim, jako syn kapłana Zachariasza i Elżbiety. Jego narodzenie z wcześniej bezpłodnej Elżbiety i szczególnie posłannictwo zwiastował Zachariaszowi archanioł Gabriel, kiedy Zachariasz jako kapłan okadzał ołtarz w świątyni. Przyszedł na świat w sześć miesięcy przed narodzeniem Jezusa. Przy obrzezaniu otrzymał imię, zgodnie z poleceniem anioła. Z tej okazji Zachariasz wyśpiewał kantyk, w którym sławi wypełnienie się obietnic mesjańskich i wita go jako proroka, który przed obliczem Pana będzie szedł i gotował mu drogę w sercach ludzkich. Kantyk ten wszedł na stałe do liturgii i stanowi istotny element codziennej porannej modlitwy Kościoła - Jutrznii. Poprzez swoją matkę, Elżbietę, Jan był krewnym Jezusa.

Kiedy miał już lat 30, wolno mu było według prawa występować publicznie i nauczać. Podjął to dzieło nad Jordanem w pobliżu Jerycha. Czasem przenosił się do innych miejsc. Swoje nauczanie rozpoczął w piętnastym roku panowania cesarza Tyberiusza, czyli w 30 r. naszej ery według chronologii, którą się zwykło podawać. Jako herold Mesjasza Jan podkreślał z naciskiem, że nie wystarczy przynależność do pokolenia Abrahama, ale trzeba czynić owoce pokuty, trzeba wewnętrzznego przeobrażenia. Na znak skruchy i gotowości zmiany życia udzielał chrztu pokuty.

Jan jako jedyny wśród świętych cieszy się przywilejem, iż obchodzi się jako uroczystość dzień jego narodzin. U wszystkich innych świętych obchodzimy jako święto dzień ich śmierci jako dzień ich narodzin dla nieba. Ponadto w kalendarzu liturgicznym znajduje się także wspomnienie męczeńskiej śmierci św. Jana Chrzciciela, obchodzone 29 sierpnia. W Janie Chrzcicielu uderza jego świętość, życie pełne ascezy i pokuty, siła charakteru, bezkompromisowość. Był pierwszym świętym czczonym w całym Kościele. Jemu dedykowana jest bazylika rzymska św. Jana na Lateranie, przy której przez 1000 lat mieli swoją siedzibę papieże.

EWANGELIA

12 NIEDZIELA ZWYKŁA – UROCZYŚĆ NARODZENIA ŚW. JANA CHRZCICIELA

Łk 1, 57-66.80

Dla Elżbiety nadszedł czas rozwiązania i urodziła syna. Gdy jej sąsiedzi i krewni usłyszeli, że Pan okazał tak wielkie miłosierdzie nad nią, cieszyli się z nią razem. Ósmego dnia przyszli, aby obrzezać dziecko, i chcieli mu dać imię ojca jego, Zachariasza. Jednakże matka jego odpowiedziała: «Nie, lecz ma otrzymać imię Jan». Odrzekli jej: «Nie ma nikogo w twoim rodzie, kto by nosił to imię». Pytali więc znakami jego ojca, jak by go chciał nazwać. On zażądał tabliczki i napisał: «Jan będzie mu na imię». I wszyscy się dziwili. A natychmiast otworzyły się jego usta, język się rozwiązał i mówił wielbiąc Boga. I padł strach na wszystkich ich sąsiadów. W całej górskiej krainie Judei rozprowadano o tym wszystkim, co się zdarzyło. A wszyscy, którzy o tym słyszeli, brali to sobie do serca i pytali: «Kimże będzie to dziecko?» Bo istotnie ręka Pańska była z nim. Chłopiec zaś rósł i wzmacniał się duchem; a żył na pustkowiu aż do dnia ukazania się przed Izraelem.

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

1. Dziś Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela. Msze św. o godz. 7:00, 9:00, 9:00 w dolnym kościele, 10:30, 10:30 w dolnym kościele, 12:00 i 18:00. Nabożeństwo czerwcowe o godz. 17:40. Dziś spotkanie dla kandydatów do bierzmowania, po Mszy św. o godz. 18:00, w kaplicy Matki Bożej. Również dziś koncert naszej scholi dziecięcej, z okazji zakończenia roku szkolnego, po Mszy św. o godz. 10:30 w kaplicy Matki Bożej. Dziś także świętujemy imieniny Ks. Proboszcza, pamiętajmy o nim w naszych modlitwach. Msza św. w intencji Ks. Proboszcza o 12:00. Dziś po każdej Mszy św. poświęcenie pojazdów przed kościołem.
2. Do nabycia prasa katolicka, tygodniki: *Idziemy, Niedziela, Gość Niedzielny*.
3. Msze św. na zakończenie roku szkolnego i katechetycznego:
Liceum – poniedziałek 25 czerwca o godz. 10:00 w kaplicy Matki Bożej
Szkoła nr 2 – wtorek 26 czerwca o godz. 10:00 w górnym kościele
Szkoła nr 1 – środa 27 czerwca o godz. 10:00 w górnym kościele
Zapraszamy do udziału w tych Mszach św. dzieci, młodzież, nauczycieli, wychowawców, dyrekcje i rodziców, by podziękować Bogu za ten rok i poprosić o błogosławieństwo na wakacje.
4. W środę 27 czerwca wspomnienie Matki Bożej Nieustającej Pomocy, o godz. 18:00 Msza św. ku czci Matki Bożej. Jak zwykle można składać intencje na Mszę św. zbiorową.
5. W piątek 29 czerwca Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła. Msze św. o godz. 7:00, 10:00 i 18:00. Z racji uroczystości mona spożywać pokarmy mięsne. Taca w tym dniu przeznaczona jest na konserwację Bazyliki św. Piotra na Watykanie oraz działalność apostołską i charytatywną Stolicy Apostolskiej. W tym dniu ks. Piotr obchodzi imieniny, pamiętajmy o nim w naszych modlitwach.
6. Zapraszamy do udziału w ostatnim nabożeństwie czerwcowym, w sobotę 30 czerwca.
7. Od 1 lipca porządek Mszy św. wakacyjny. W niedzielę o godz.: 7:00 w kaplicy Matki Bożej, natomiast pozostałe Msze św. w górnym kościele o godz. 9:00, 10:30, 12:00 i 18:00. W dni powszednie o godz. 7:00 i 18:00 w kaplicy matki Bożej.
8. Kancelaria parafialna w okresie wakacyjnym (po 1 lipca do 2 września 2012 r.) czynna w poniedziałki, środy i piątki, w godz. 16:00 – 17:50.
9. W okresie wakacyjnym nasz informator „Sanktuarium” nie będzie wydawany.

10. W dniach od 10 – 15 lipca będzie organizowany w naszej parafii spływ kajakowy rzeką Wdą. Wszystkich, którzy chcieliby w nim uczestniczyć zapraszamy na spotkanie organizacyjne do szkoły prywatnej, w środę 27 czerwca o godz. 17:00. Koszt wyjazdu 200 zł. Do środy 27 czerwca należy wpłacić u ks. Arkadiusza zaliczkę w wysokości 50 zł.

29 czerwca obchodzimy Uroczystość św. Apostołów Piotra i Pawła

Kościół umieszcza w jednym dniu uroczystość św. Pawła wraz ze św. Piotrem nie dlatego, aby równał go w prymacie z pierwszym następcą Chrystusa. Chodziło jedynie o podkreślenie, że obaj Apostołowie byli współzałożycielami gminy chrześcijańskiej w Rzymie, że obaj w tym mieście oddali dla Chrystusa życie swoje oraz że w Rzymie są ich relikwie i sanktuaria. Najwięcej jednak zaważyła na połączeniu pamiątki obu Apostołów w jednym dniu opinia, dzisiaj uznawana za mylną, że obaj Apostołowie ponieśli śmierć męczeńską w jednym dniu i roku. Już w roku 258 obchodzono święto obu Apostołów razem dnia 29 czerwca, tak na Zachodzie, jak też i na Wschodzie, co by wskazywało na powszechne przekonanie, że to był dzień śmierci obu Apostołów. Taki bowiem był bardzo dawny zwyczaj, że święta liturgiczne obchodzono w dniu śmierci męczenników, a potem także (od w. IV) - wyznawców.

Właściwe imię **Piotra** to Szymon (Symeon). Pan Jezus zmienił mu imię na Piotr przy pierwszym spotkaniu, gdy miało ono symbolizować jego przyszłe powołanie. Pochodził z Betsaidy, miejscowości położonej nad Jeziorem Genenezaret (Galilejskim). Był bratem św. Andrzeja, Apostoła, który Szymona przyprowadził do Pana Jezusa niedługo po chrzcie w rzece Jordan, jaki Chrystus Pan otrzymał z rąk Jana Chrzciciela. Kiedy Chrystus Pan włączył Piotra do grona swoich uczniów, ten nie od razu przystał do Pana Jezusa, ale nadal trudnił się zawodem rybaka. Dopiero po cudownym połowie ryb definitywnie wraz z bratem swoim, Andrzejem, został przy Chrystusie w charakterze Jego ucznia. Kiedy Piotr przystąpił do grona uczniów Pana Jezusa, był już człowiekiem żonatym i mieszkał w Kafarnaum u teściowej, którą Pan Jezus uzdrowił. Jezus bardzo wyraźnie wyróżniał Piotra wśród Apostołów. Piotr był świadkiem - wraz z Janem i Jakubem - wskrzeszenia córki Jaira, Przemienienia na górze Tabor i krwawego potu w Getsemani. Kiedy Jezus zapytał Apostołów, za kogo uważają Go ludzie, otrzymał na to różne odpowiedzi. Kiedy zaś rzucił im pytanie: "A wy za kogo Mnie uważacie?" - usłyszał z ust Piotra wyznanie: "Tyś jest Mesjasz, Syn Boga Żywego". Za to otrzymał w nagrodę obietnicę prymatu nad Kościołem Chrystusa. Przed odejściem do nieba Pan Jezus zlecił Piotrowi najwyższą władzę pasterzowania nad Jego wiernymi wyznawcami i pozostałymi Apostołami. Apostołowie od początku podjęli te słowa i uznali w Piotrze pierwszego spośród siebie. We wszystkich wykazach apostołskich Piotr jest zawsze stawiany na pierwszym miejscu. Pisma Nowego Testamentu wymieniają go 150 razy. Piotr proponuje Apostołom przyłączenie do ich grona jeszcze jednego w miejsce Judasza (Dz 1, 15-26). Piotr pierwszy przemawia do tłumu w dzień Zesłania Ducha Świętego i pozyskuje sporą liczbę pierwszych wyznawców (Dz 2, 14-36). Uzdrawia chromego od urodzenia i nawraca kilka tysięcy ludzi (Dz 3, 1-26). Zakłada pierwszą gminę chrześcijańską w Jerozolimie, sprawuje nad nią władzę sądowniczą (Dz 5, 1-11) i proponuje wybór siedmiu diakonów dla zastąpienia Apostołów w rozdzielaniu jałmużny ubogim Kościoła (Dz 6, 11-10). To jego Chrystus poucza w tajemniczym widzeniu, że ma także przyjmować pogan i nakazuje mu udać się do domu oficera rzymskiego, Korneliusza (Dz 10, 1-48). Na Soborze apostołskim Piotr jako pierwszy przemawia i decyduje, że należy iść także do pogan, a od nawróconych z pogaństwa nie należy żądać wypełniania nakazów mozaizmu, obowiązujących Żydów (Dz 15, 1-12). W myśl zasady postawionej przez Pana Jezusa: "Uderzę pasterza, a rozproszą się owce stada" (Mt 26, 31) - właśnie Piotr staje się głównym przedmiotem nienawiści i pierwszym obiektem prześladowań. Został nawet pojmany i miał być wydany przez króla Heroda Agryppę I Żydom na stracenie. Jednak anioł Pański wybawił go cudownie od niechybnej śmierci (Dz 12, 1-17). Po uwolnieniu Piotr niebawem udał się do Antiochii, gdzie założył swoją stolicę (Ga 2, 11-14). Stamtąd udał się do Małej Azji (2 P 1, 1), aby wreszcie osiąść na stałe w Rzymie. Tu także poniósł śmierć męczeńską za panowania cesarza Nerona ok. 64 roku na krzyżu, jak mu to Chrystus przepowiedział (J 21, 18-19). Św. Piotr zostawił dwa listy, które należą do ksiąg Pisma Świętego Nowego Testamentu. Dyktował je uczniowi swojemu Sylwanowi (1 P 4, 12). Wyróżniają się one niezwykłą plastyką i ekspresją. Jako zwierzchnik Kościoła Chrystusa Piotr ma odwagę przestrzec wiernych przed zbyt dowolnym tłumaczeniem pism Pawła Apostoła (2 P 3, 16). Pierwszy list Piotr pisał ok. 63 r., przed prześladowaniem wznieconym przez Nerona. Pisał go z Rzymu. Drugi list, pisany również z Rzymu, prawdopodobnie został zredagowany w więzieniu, gdyż Piotr pisze o swojej rychłej śmierci. Tak więc list powstał w 64 lub 67 roku (2 P 1, 14). Św. Piotr poniósł śmierć męczeńską według podania na wzgórzu watykańskim. Miał być ukrzyżowany według świadectwa Orygenesusa głową na dół na własną prośbę, gdyż czuł się niegodnym umierać na krzyżu jak Chrystus. Cesarz Konstantyn Wielki wystawił ku czci św. Piotra nad jego grobem Bazylikę. Obecna Bazylika Św. Piotra w Rzymie pochodzi z wieku XVI-XVII, budowana została w latach 1506-1629. Przy Bazylice Św. Piotra jest usytuowane "Państwo Watykańskie", istniejące w obecnym kształcie od roku 1929 jako pozostałość dawnego państwa papieży. Bazylika wystawiona na grobie św. Piotra jest symbolem całego Kościoła Chrystusa. W czasie prac archeologicznych przeprowadzonych w podziemiach Bazyliki św. Piotra w latach 1940-1949 znaleziono pod konfesją (pod głównym ołtarzem Bazyliki) grób św. Piotra.

Paweł pochodził z Tarsu w Cylicji - Mała Azja. Urodził się jako obywatel rzymski, co dawało mu pewne wyróżnienie i przywileje. W nagłych wypadkach umiał z tego korzystać. Nie wiemy, jaką drogą Paweł to obywatelstwo otrzymał: być może, że całe miasto rodzinne cieszyło się tym przywilejem; możliwe, że rodzina Apostoła nabyła lub po prostu kupiła sobie ten przywilej, bowiem i tą drogą także można było otrzymać obywatelstwo rzymskie w owych czasach. Szaweł urodził się w Tarsie ok. 8 roku po narodzeniu Chrystusa. Jego rodzina chlubiła się, że pochodziła z rodu Beniamina, co także i Paweł podkreślał z dumą. Dlatego otrzymał imię Szaweł, spolszczone Saul, od pierwszego i jedyne go króla Izraela z tego rodu (panował w wieku XI przed Chrystusem). Rodzina Szawła należała do faryzeuszów - najgorliwszych patriotów i wykonawców prawa mojszowego. Uczył się rzemiosła - tkania płótna namiotowego. Po ukończeniu miejscowych szkół - a trzeba przyznać, że Paweł zdradza duże odczytanie - w wieku ok. 20 lat udał się Apostołem do Palestyny, aby w Jerozolimie "u stóp Gamaliela" pogłębiać swoją wiedzę skryptystyczną i rabinistyczną. Nie znał Jezusa. Wiedział jednak o chrześcijanach i serdecznie ich nienawidził, uważając ich za odstępców i odszczepieńców. Dlatego z całą satysfakcją asystował przy męczeńskiej śmierci św. Szczepana (Dz 7, 58). Nie mając jednak pełnych lat 30, nie mógł wykonywać wyroku śmierci na diakonie. Pilnował więc szat oprawców i zapewne pilnie ich zachęcał, aby dokonali egzekucji. Kiedy tylko Szaweł doszedł do wymaganej pełnoletności, udał się do najwyższych kapłanów i Sanhedrynu, aby otrzymać listy polecające do Damaszku. Dowiedział się bowiem, że uciekła tam spora liczba chrześcijan, chroniąc się przed prześladowaniem, jakie wybuchło w Jerozolimie (Dz 9, 1-3). Gdy Szaweł był bliski murów Damaszku, spotkał go Chrystus, powalił na ziemię, oślepił i w jednej chwili oświecił go, że jest w błędzie; że nauka, którą on tak zaciekle zwalczał, jest prawdziwą; że chrześcijaństwo jest wypełnieniem obietnic Starego Przymierza; że Chrystus nie jest bynajmniej zwodzicielem, ale właśnie tak długo oczekiwanym i zapowiadany Mesjaszem. Po swoim nawróceniu (był to ok. 35 rok po narodzeniu Chrystusa, a więc drugi po Jego śmierci) Szaweł rozpoczyna nową erę życia: głosi niestrudzenie Jezusa Chrystusa. Zawiedzeni Żydzi postanawiają zemścić się na renegacie i czyhają na jego zgubę. Zażądali więc od króla Damaszku Aretasa, by wydał im Szawła. Szaweł jednak uciekł w koszu spuszczonego z okna pewnej kamienicy przylegającej do muru miasta. Udał się na pustkowie, gdzie przebywał około trzech lat. Tam Chrystus bezpośrednio wtajemniczył go w swoją naukę (Ga 1, 11-12). Paweł przestudiował i przeanalizował na nowo Stare Przymierze. Udał się następnie do Jerozolimy i przedstawił się Apostołom. Powitano go ze zrozumiałą rezerwą. Tylko dzięki interwencji Barnaby, który wśród Apostołów zażywał wielkiej powagi, udało się przychylnie nastawić Apostołów do Pawła. Ponieważ jednak także w Jerozolimie przygotowywano na Apostoła zasadzki, musiał chronić się ucieczką do rodzinnego Tarsu. Stamtąd wyprowadził Pawła na szerokie pola Barnaba. Razem udali się do Antiochii, gdzie chrześcijaństwo zapuściło już korzenie. Oni gminie tamtejszej nadali niezwykle rozwój przez to, że kiedy wzgardzili nimi Żydzi, oni udali się do pogan. Ci z radością przyjmowali Ewangelię tym chętniej, że Paweł i Barnaba zwalniali ich od obrzezania i prawa żydowskiego, a żądali jedynie wiary w Chrystusa i odpowiednich obyczajów. Zostali jednak oskarżeni przed Apostołami, że wprowadzają nowatorstwo. Doszło do konfliktu, gdyż obie strony i tendencje miały licznych zwolenników. Zachodziła obawa, że Apostołowie w Jerozolimie przychylią się raczej do zdania konserwatystów. Sami przecież pochodzili z narodu żydowskiego i skrupulatnie zachowywali prawo mojszowe. Na soborze apostołskim jednakże (49-50 r.) miał miejsce przełom. Apostołowie, dzięki stanowczej interwencji św. Piotra orzekli, że należy pozyskiwać dla Chrystusa także pogan, że na nawróconych z pogaństwa nie należy nakładać ciężarów prawa mojszowego (Dz 15, 6-12). Było to wielkie zwycięstwo Pawła i Barnaby. Od tej pory Paweł rozpoczyna swoje cztery wielkie podróże. Wśród niesłychanych przeszkód tak natury fizycznej, jak i moralnej, prześladowany i męczony, przemierza obszary Syrii, Małej Azji, Grecji, Macedonii, Italii i prawdopodobnie Hiszpanii, zakładając wszędzie gminy chrześcijańskie i wyznaczając w nich swoich zastępców. Oblicza się, że w czterech swoich podróżach, wówczas tak bardzo wyczerpujących i niebezpiecznych, Paweł pokonał ok. 10000 km dróg morskich i lądowych. Pierwsza wyprawa miała miejsce w latach 44-49: Cypr-Galacja, razem z Barnabą i Markiem; druga - w latach 50-53: Filipi-Tesaloniki-Berea-Achaia-Korynt, razem z Tymoteuszem i Sylasem; trzecia - w latach 53-58: Efez-Macedonia-Korynt-Jerozolima. Aresztowany został w Jerozolimie w 60 r. Kiedy namiestnik zamierzał wydać Pawła Żydom, ten odwołał się do cesarza. Przebywał jednak w więzieniu w Cezarei Palestyńskiej ponad dwa lata, głosząc i tam Chrystusa. W Rzymie także jakiś czas spędził jako więzień, aż dla braku dowodów winy (Żydzi z Jerozolimy się nie stawili) został wypuszczony na wolność. Ze swojego więzienia w Rzymie Paweł wysłał szereg listów do poszczególnych gmin i osób. Po wypuszczeniu na wolność zapewne udał się do Hiszpanii (Rz 15, 24-25), a stamtąd powrócił do Achai. Nie wiemy, gdzie został ponownie aresztowany. Jednak sam fakt, że go tak pilnie poszukiwano, wskazuje, jak wielką powagą się cieszył. Ok. 67 roku Paweł poniósł śmierć męczeńską. Według bardzo starożytnego podania św. Paweł miał ponieść śmierć od miecza. Nie jest znany dzień jego śmierci. Za to dobrze zachowano w pamięci miejsce jego męczeństwa *Aquae Salviae* za Bramą Ostyjską w Rzymie. Ciało Męczennika złożono najpierw w posiadłości św. Lucyny przy drodze Ostyjskiej. W roku 284 za czasów prześladowania, wznieconego przez cesarza Waleriana, przeniesiono relikwie Apostoła do Katakumb, zwanych dzisiaj Katakumbami św. Sebastiana przy drodze Apijskiej. Być może, na krótki czas spoczęły tu także relikwie św. Piotra. Po edykcji cesarza Konstantyna Wielkiego (313) ciało św. Piotra przeniesiono do Watykanu, a ciało św. Pawła na miejsce jego męczeństwa, gdzie cesarz wystawił ku jego czci bazylikę pod wezwaniem św. Pawła. Paweł jest autorem 13 listów do gmin chrześcijańskich, włączonych do ksiąg Nowego Testamentu.

